

„Akit nekem ad az Atya, az mind énhozzám jön, és aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el.”

Erről a részletről nekem a „Segítő” jut eszembe. A segítség jelző, a Segítő, mint fogalom azonban nem tekinthető egy helyzeti dolognak, nem egy adott problémát megoldani kívánó magatartás (pl. amikor kölcsönkérnek). Beállni arra a szemléletre, hogy segítőknek lenni, az túlmutat azon, hogy egy adott helyzetben tudok segíteni: ez annál sokkal többet jelent. Aki ilyen szemmel nézi a körülötte levő világot, az embereket, az nem csak a segítséget kérő embert látja meg, hanem az eltévedt bárányként segítségre szoruló embert, akár mint egy térképpel topogó turista. Aki meglátja azt, hogy az illető segítségre szorul, de ő még adott esetben nem jutott el addig, hogy támogatást kapjon, azt meg lehet szólítani, és felajánlani a segítséget. Ez az igazán belülről mozgó, segítői magatartás, ha kérés és feltétel nélkül, bárkinek merünk segíteni, akiről úgy véljük, hogy szüksége van rá.

„Láttatok ugyan engem, és mégsem hisztek.”

Talán nem csak Jézussal fordult elő, hogy elmondhatta: láttatok, és mégsem hisztek. Így van ez ma is: ha valaki a jólneveltség, udvariasság, keresztényi értékrend szerint cselekszik, azt észreveszik az emberek, és talán még egy ilyen mondatot is elejtnek: „Hát el sem hiszem, hogy vannak még ilyen (udvarias/kedves/odaadó) emberek!”. De ezt is inkább csak látják, mint eseti példát, egy morzsát a tortán. Pedig a tortát nagyon sok ilyen morzsa alkotja, az emberek mégis megfélemedeznek erről a sok jóról, ha ráharapnak egy véletlenül bedarált dióhéjra. Fontos lehet talán az embereknek, hogy a jót nem csak hogy meglássák, hanem higgyenek is benne, a **jó dolgokba vetett hit** ugyanis a helyes úton tartja őket.

„Akit nekem ad az Atya, az mind énhozzám jön, és aki hozzám jön, azt én nem küldöm el.”

Ez a vers számomra a „Teszem, mert tennem kell” mondat egyik megfelelője. Mert aki megkeres engem, annak legjobb tudásom és belátásom szerint igyekszek segíteni, jó szándékkal. És erre nem szükséges magyarázatot keresni, hogy én tulajdonképpen miért is segítek az illetőknek? Nem kell, hiszen ez az igazi elhivatottság tudat: egy elszánt odaadás, ami mozgatórugója annak, hogy jó segítő lehessenek, a törekvés arra, hogy a másoknak jó legyen.

Mi alárendeljük magunkat a jézusi tanításnak, ahogy Jézus is alávetette magát az Isten akaratának. Így válhatunk jobb emberré, és – akár – általunk válhatnak mások is jobb emberré.

Vince Miklós